

»Francka! Bog ti daj kmalu ljubo zdravje ali pa sveta nebesa.« — —

Sedaj, ko smo zunaj, pa par besedi.

Prav hitro smo se obrnili pri bolni součenki. Zakaj? Bolniku dolgi obiski niso ljubi. Lepo je, da bolnika obiščeš in potolažiš. Če moreš, le večkrat idi k njemu! Dolgo se pa nikar ne mudi. Vi, dečki, si zapomnite še to-le za pozneje: Jako neotesano je, če kdo v bolnikovi sobi kadi tobak. Sedaj, mislim, da tobakarjev še ni med vami. To je prav. Še bolj prav bi pa bilo, če bi se tobaka sploh nikoli ne navadili.

Z bolnikom le malo govori! Le najpotrebnejše. Ne govori ob bolniku preglasno! Varuj se vsakega ropotanja in štokljanja ne samo v bolnikovi sobi, ampak tudi zunaj nje. Vrata prav mirno zapri, ne pa tako, da se strese cela hiša. (Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

S sabljo ali s plugom?

Srcu mu ni dalo miru — toliko časa je sitnaril tisti Megličev Slavko, da so mu oče naredili iz polena sabljico. Potem mu pa zopet ni dalo srce miru, da jo je popihal na vaško ledino, kjer se je zbirala mladina pozimi in poleti pri svojih igrah.

Ali so ga postrani gledali njegovi tovariši tisti dan! Slavko — pa že tak junak! Komaj je jel trgati prve hlače — še do cvetja niso prišle — pa že hodi z bridko sabljico! Kaj bo šele, ko bo enkrat velik!

Slavko potolažen poslušā.

Slavko nastopa silno mogočno. Kar vidi se mu, da mu je zlezlo nekaj napuha v kuštravo glavo.

Toda — napuh hodi pred padcem.

Vaje na ledini se prično. Miklov Peter ukazuje. Otroci korakajo, tekajo, obstajajo, se obračajo, kakor ukazuje poveljnik.

Slavko je tudi med njimi. Ali kako je neroden! Sablje ne zna držati, pa se mu zapleta med noge. Slavko pade, otroci pa v smeh. Korakati redno ne more, kar teči mora za drugimi. Pa mu pravijo poredni nagajivci, da je »kužek«. To je pa zaničevanje! Slavko — pa kužek!

Nazadnje je že vsem napoti. Miklov Peter se razjezi in ga zapodi domov. Slavko ne more verjeti —! Solze mu pritekó iz oči — pomislite! — vojaku!

Slavko prijoka domov. Sestrici Milki pove, kako hudo so se mu zamerili na ledini. Kako so se iz njega norčevali, kako so ga zapodili, pa kako bi jih lahko bil, ko bi — — —

»Vojak, vojak!« je klicalo njegovo srce.

Milka je bila pa drugačnih misli.

»Slavko, nič ne bodi hud, če te ne marajo. Kar doma ostani, se bova pa doma igrala. Ti imaš konjička in voziček, jaz pa punčko in kuhinjo. Ti boš šel na polje, jaz ti bom pa doma kuhala. Ali ne bo lepo!«

Slavko potolažen posluša Milko. Popusti sabljo in poprime za konja. Orje njive, brana in seje in gospodari in kmetuje pozimi in poleti. In tako mu je boljše. Kaj sablja, kaj meč? Ljubi kruhek v miru — to je dobrota sveta!

